

OKEAN
od
PAPIRA

Knjiga
IV

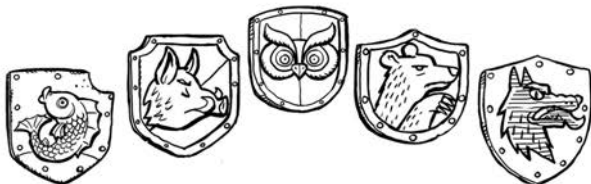
ZORAN PENEVSKI

ilustrovaó Dušan Pavlić

OKEAN OD PAPIRA

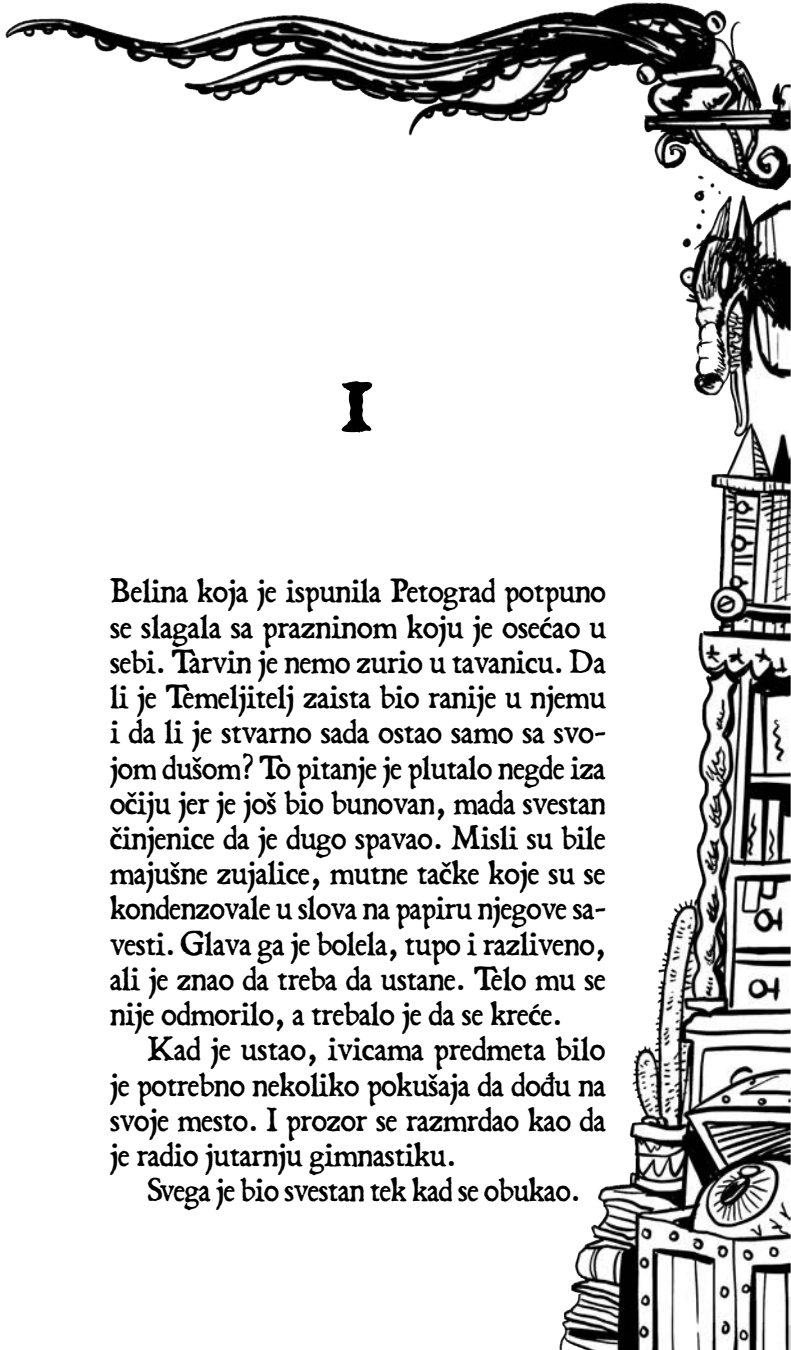
ČETVRTI DEO

Ostrvo u jajetu

■ Laguna ■

I

Belina koja je ispunila Petograd potpuno se slagala sa prazninom koju je osećao u sebi. Tarvin je nemo zurio u tavanicu. Da li je Temeljitelj zaista bio ranije u njemu i da li je stvarno sada ostao samo sa svojom dušom? To pitanje je plutalo negde iza očiju jer je još bio bunovan, mada svestan činjenice da je dugo spavao. Misli su bile majušne zujalice, mutne tačke koje su se kondenzovale u slova na papiru njegove svesti. Glava ga je bolela, tupo i razliveno, ali je znao da treba da ustane. Telo mu se nije odmorilo, a trebalo je da se kreće.

Kad je ustao, ivicama predmeta bilo je potrebno nekoliko pokušaja da dođu na svoje mesto. I prozor se razmrdao kao da je radio jutarnju gimnastiku.

Svega je bio svestan tek kad se obukao.

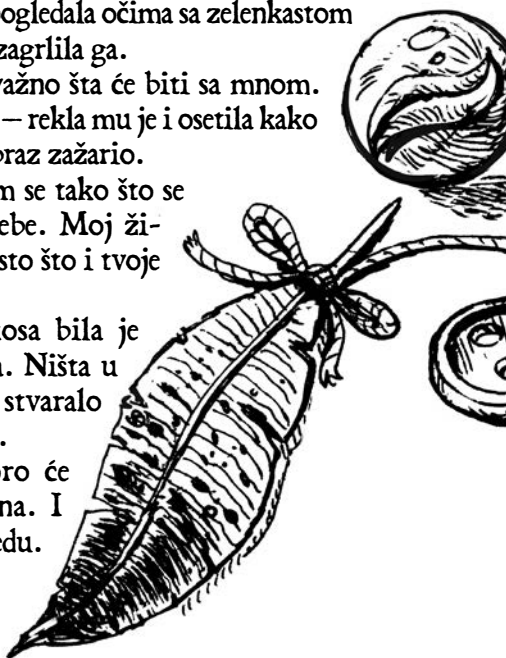
Sišao je do Meone, poljubio ju je u čelo koje je mirisalo na neispunjeno detinjstvo, kako je pomislio pre nekoliko dana. Ona ga je blago pogledala očima sa zelenkastom skramom i zagrlila ga.

— Nije važno šta će biti sa mnom. Čuvaj mi se — rekla mu je i osetila kako se njegov obraz zažario.

— Čuvam se tako što se borim za tebe. Moj život je sada isto što i tvoje zdravlje.

Njena kosa bila je gusta i jaka. Ništa u njemu nije stvaralo drugu sliku.

— Uskoro će Nova godina. I biće sve u redu.

Klimnula je glavom kao da to zna.

— Hajde da pojedeš nešto, sigurno si iscrpljen — začuo je iza sebe Agijin glas. Ona je stajala u vratima.

Tarvin se predao i sišao.

Zurio je u sto ispred sebe, u tanjir sa hlebom na kojem je neko osušeno zeleno lišće prekrivalo sloj masti.

Ništa. Nikakva druga slika.

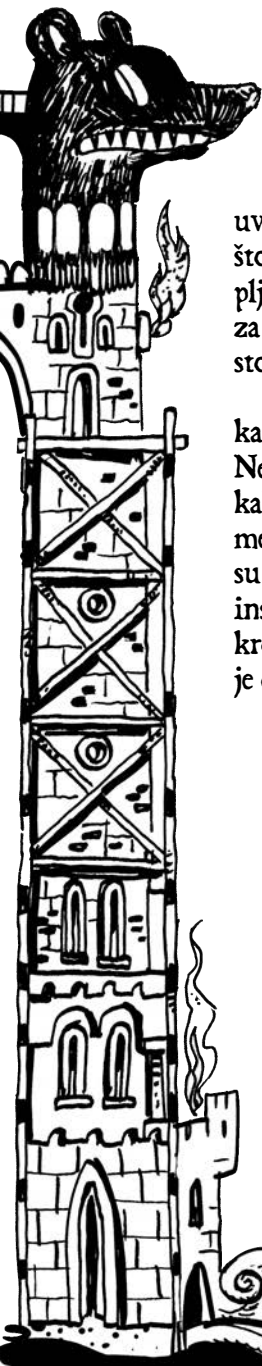
Ako je u njemu i bilo nešto što je pripadalo Temeljitelju, sada je isparilo.

Pošto se malo okrepio, vratio se u sobu. Seo je i pomislio da treba još malo da prouči „Knjigu Moći“. Proverio je i da li je tu

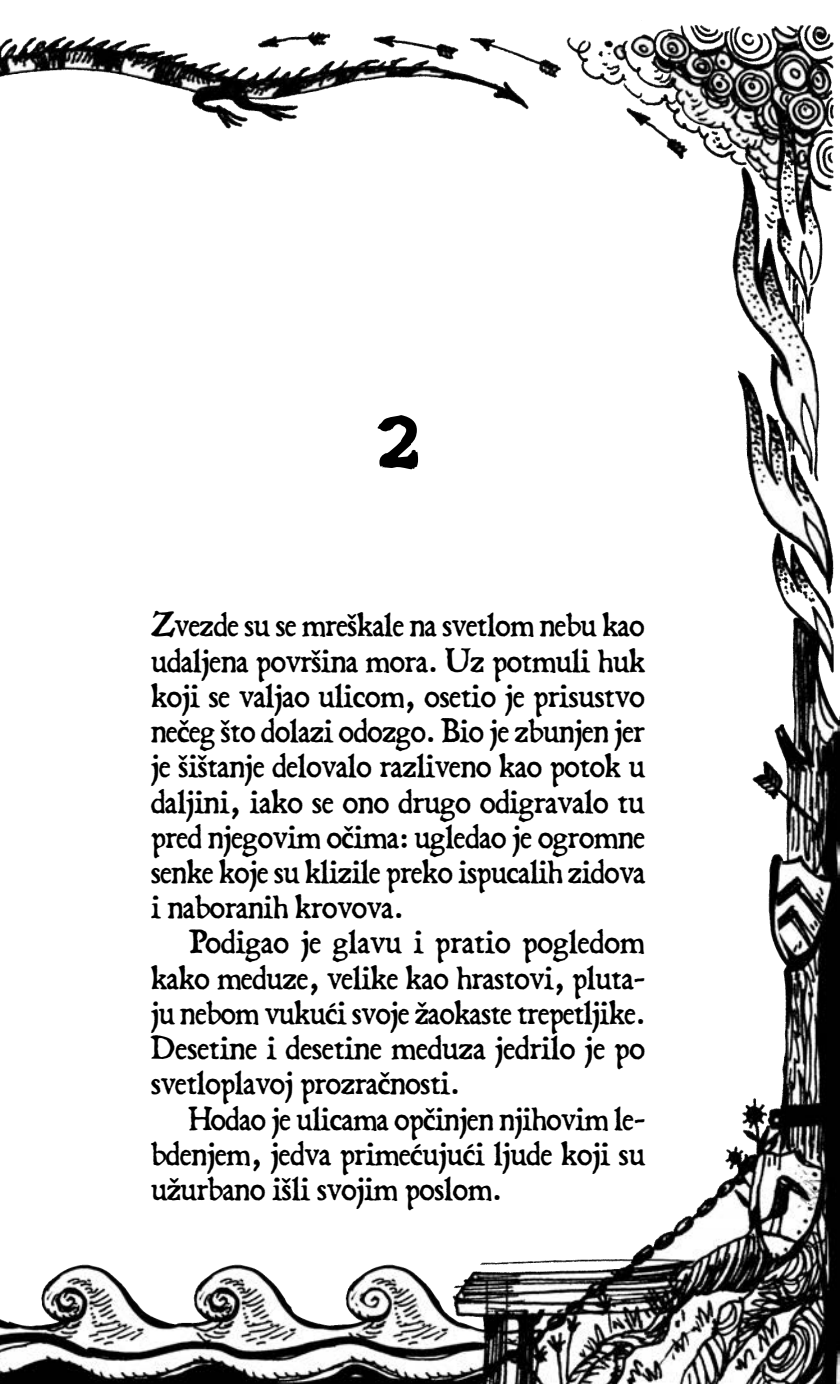
još uvek ključ sa priveskom od pera svilene sove. Ili svilenim perima sove.

Legao je i gledao stranice i stranice. Opet je nailazio na čudne rečenice: Moć je

uvek dvojina: materija i ništavilo. Sve što se stvara istovremeno se deli na opipljivo i nepostojeće. Praznina je prostor za opipljivo, ali je i ona postojeća. Postoji, dakle, i ono što ne postoji.

Stigao je skoro do polovine knjige kad je najednom osetio neku slabost. Nešto ga je steglo u grudima, pa se zakašljao. Zatim ga je bol probio u temenu, i počelo je da mu se muti. Slova su iskočila sa papira i spajala se u čudne insekte. „Nije valjda od one trave“, kroz bunilo je rekao u sebi, „koju mi je dala... teta Agija...“

2

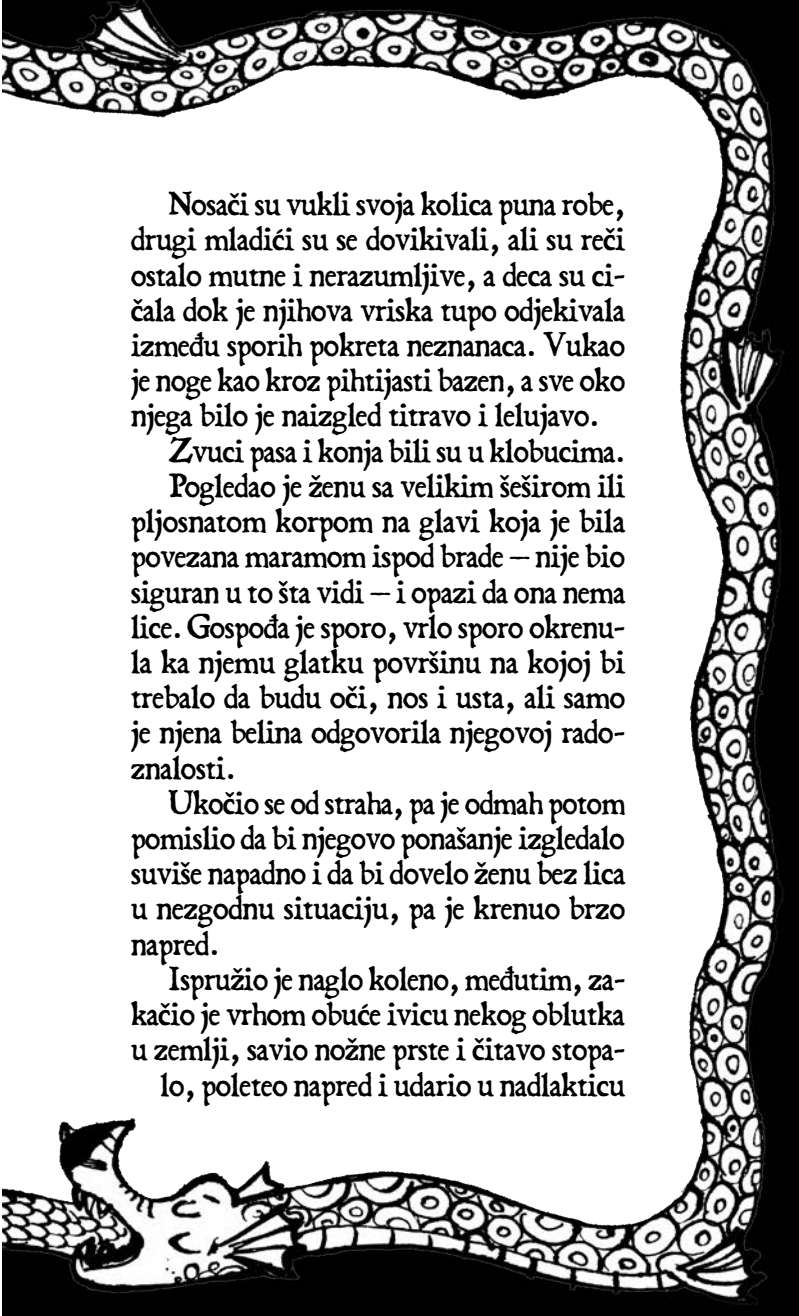
Zvezde su se mreškale na svetlom nebu kao udaljena površina mora. Uz potmuli huk koji se valjao ulicom, osenio je prisustvo nečeg što dolazi odozgo. Bio je zbunjen jer je šištanje delovalo razliveno kao potok u daljini, iako se ono drugo odigravalo tu pred njegovim očima: ugledao je ogromne senke koje su klizile preko ispucalih zidova i naboranih krovova.

Podigao je glavu i pratio pogledom kako meduze, velike kao hrastovi, pluta-ju nebom vukući svoje žaokaste trepetljike. Desetine i desetine meduza jedrilo je po svetloplavoj prozračnosti.

Hodao je ulicama opčinjen njihovim le-bdenjem, jedva primećujući ljude koji su užurbano išli svojim poslom.

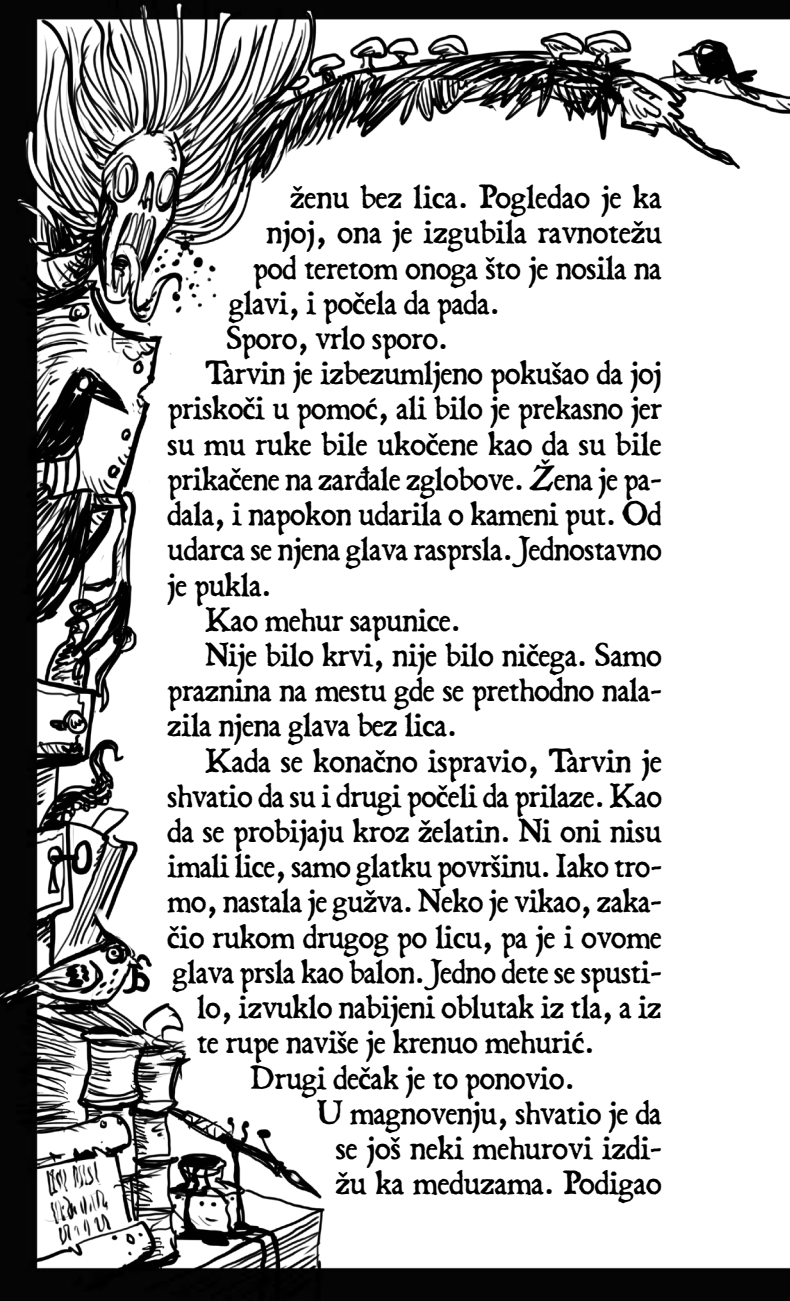
Nosači su vukli svoja kolica puna robe, drugi mladići su se dovikivali, ali su reči ostalo mutne i nerazumljive, a deca su cičala dok je njihova vriska tupo odjekivala između sporih pokreta neznanaca. Vukao je noge kao kroz pihtijasti bazen, a sve oko njega bilo je naizgled titravo i lelujavo.

Zvuci pasa i konja bili su u klobucima.

Pogledao je ženu sa velikim šeširom ili pljosnatom korpom na glavi koja je bila povezana maramom ispod brade — nije bio siguran u to šta vidi — i opazi da ona nema lice. Gospođa je sporo, vrlo sporo okrenula ka njemu glatku površinu na kojoj bi trebalo da budu oči, nos i usta, ali samo je njena belina odgovorila njegovoj radoznalosti.

Ukočio se od straha, pa je odmah potom pomislio da bi njegovo ponašanje izgledalo suviše napadno i da bi dovelo ženu bez lica u nezgodnu situaciju, pa je krenuo brzo napred.

Ispružio je naglo koleno, međutim, zakačio je vrhom obuće ivicu nekog oblutka u zemlji, savio nožne prste i čitavo stopalo, poleteo napred i udario u nadlakticu

ženu bez lica. Pogledao je ka
njoj, ona je izgubila ravnotežu
pod teretom onoga što je nosila na
glavi, i počela da pada.

Sporo, vrlo sporo.

Tarvin je izbezumljeno pokušao da joj
priskoči u pomoć, ali bilo je prekasno jer
su mu ruke bile ukočene kao da su bile
prikačene na zardale zglobove. Žena je pa-
dala, i napokon udarila o kameni put. Od
udarca se njena glava rasprsla. Jednostavno
je pukla.

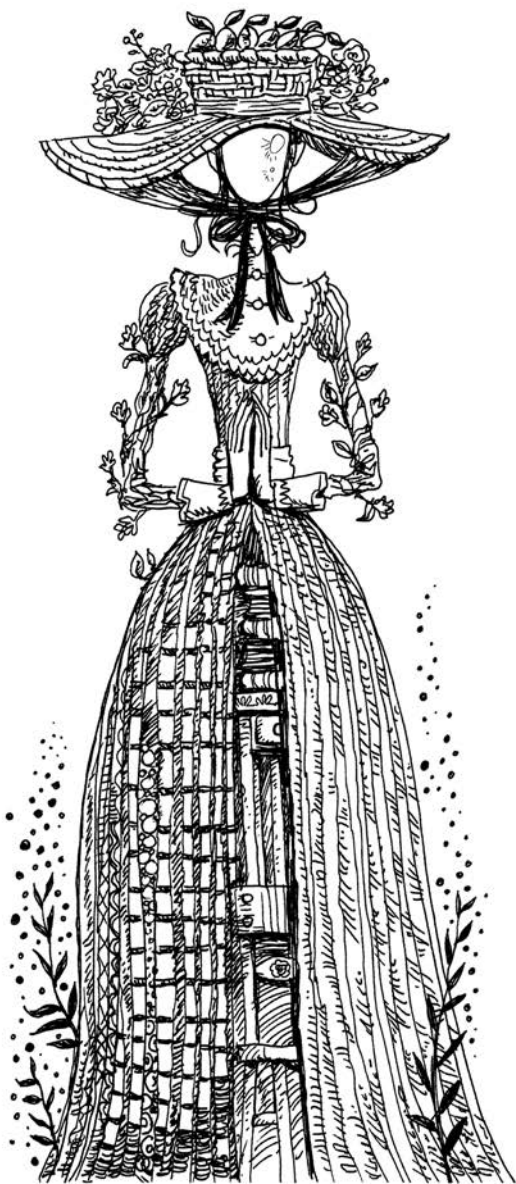
Kao mehur sapunice.

Nije bilo krvi, nije bilo ničega. Samo
praznina na mestu gde se prethodno nala-
zila njena glava bez lica.

Kada se konačno ispravio, Tarvin je
shvatio da su i drugi počeli da prilaze. Kao
da se probijaju kroz želatin. Ni oni nisu
imali lica, samo glatku površinu. Iako tro-
mo, nastala je gužva. Neko je vikao, zaka-
čio rukom drugog po licu, pa je i ovome
glava prsila kao balon. Jedno dete se spusti-
lo, izvuklo nabijeni oblutak iz tla, a iz
te rupe naviše je krenuo mehurić.

Drugi dečak je to ponovio.

U magnovenju, shvatio je da
se još neki mehurovi izdi-
žu ka meduzama. Podigao

je glavu da ih isprati, ne toliko naglo jer su pokreti bili daleko od normalne brzine, ali ona se ipak prevrnula unazad odvojivši se od vrata, i Tarvin se probudio.